

Елин Пелин

Една обиколка на свети
Георги

Свети Георги обикаляше полето, както всяка година, когато му дойдеше времето.

Той вървеше бавно между зелените вретенили ниви, чиито талази почиваха още в ранното утро. Загърнат в плътна пурпурна мантия, която сякаш гореше от първите лъчи на слънцето, той се движеше като пътуващ пламък и златният му ореол покриваше диска на слънцето.

Светлите му млади очи приличаха на смарагди и в тях се отразяваше златистата зеленина, която обгръщаха до безкрай. По кестенявата му къдрава брада блестеше сребърен прах от роса.

Душата на светеца се радваше, защото всичко наоколо дишаше и живееше точно по великата повеля на всевишния. Малките птички летяха и се любеха в забрава, чуруликаха, целуваха се и тържествуваха. Дребните животинки из тревата така страстно се бяха отдали на великата сила, с която бе ги надарил творецът, че умираха от изнемошяване или взаимно се разкъсваха от екстаз. Чифтосани пеперуди се носеха леко над зелените класове и изтомени, падаха по раменете на светеца. По малките цветисти полянки зайци, отдадени на влечението на сърцата си, не чуваха чуждите стъпки и вечният страх от смъртта беше ги напуснал. По сребротканите паяжини из глогините стръвно се следеха възбудени двойки паяци и правеха опасни игри по тънките жици. Оплодените овошки с наслада крепяха зелените си още рожби и се нежеха в наслада под лъчите на слънцето.

Отдаден в размишления за великата промисъл божия и за огнената сила на живота, свети Георги от време на време спираше стъпките си и се обръщаше да обгледа цялото поле. И ето че посред тоя златистосмарагден съд той видя две човешки фигури, облечени пъстро и весело, които приличаха на две големи ходещи цветя.

Свети Георги надвеси ръка над очите си и се вгледа. Един момък вървеше редом с едно младо момиче. Те се движеха бавно, с наведени глави, толкова близко един до друг, че малките пръсти на отпуснатите им ръце едвам се допиреха.

Те мълчеха. Момъкът от време на време откъсваше стрък от нивата, прехапваше го и несъзнателно го късаше. Момичето полагаше длан над младите класове и ходейки, милваше ги.

Светецът се намръщи. Сред тая шумяща любов наоколо тия хора нито се поглеждаха, нито се целуваха. Това страхливо допиране на малките им пръстчета го накара да се усмихне.

„Какви свенливи деца – помисли той. – Кое нещо сковава така сърцата им? Ето, тия млади хора се обичат. Те, увлечени, са дошли тук

толкова рано да се срещнат, докато няма в полето хора, и сега ги е срам да се погледнат.“

Светецът простря чистата си ръка и повика една пчелица, която жаркаше из въздуха. Той ѝ каза нещо и усмихнат, видя как тя отиде към влюбената двойка.

Пчелицата забръмча около главата на момичето, завъртя се около главата на момчето и почна да си играе между лицата на двамата. Тогава те се обърнаха да я видят и се погледнаха в очите.

Двамата се спряха. Пчелицата закачаше ту единия, ту другия. Те радостно подвикваха. Погледите им по-често се срещаха и пиянството от пролетната възбуда ги замайваше.

Светецът бе се спрял сред полето и усмихнат, се забавляваше. Заедно с него се спря и слънцето и забави утрината, за да стои полето повече време безлюдно.

Свети Георги прати при младите една шарена пеперуда. Тя заигра около тях. Тънките нежни ръце на девойката запосягаха, за да я хванат. Момъкът също протегна своите. Движейки се из въздуха двата чифта ръце се сплетоха и се уловиха.

Свети Георги прати една малка гъсеница да полази по гъвкавата снага на девойката. Момичето се уплаши. То извика рязко и почна да се дърпа, но яките ръце на момъка не го пущаха. Той посегна да махне гъсеницата и ръцете му се увиха около кръста на момичето.

Играейки така, момъкът и девойката застанаха прегърнати сред нивите. Очите им гореха, душите им отмаляваха. Двамата трепереха, но не можеха да седнат, защото тревата беше мокра от роса.

И когато свети Георги видя, че те по-силно и по-яко се прегърнаха, когато чу мъчителните и възторжени викове на любовта, когато видя приближените устни, той забърза, мина леко край тях, постла върху росната трева своята голяма, плътна пурпурна наметка и изчезна.

Момъкът и девойката паднаха прегърнати върху постилката.

И слънцето поде своя висок път, и полето светна с божествена радост.

КРАЙ

© Елин Пелин

Набиране: Георги Величков
Източник: Словото

Публикация:

Елин Пелин. „Събрани съчинения в шест тома“, Том трети; „Български писател“, С. 1977. Под редакцията на Тодор Боров, Кръстьо Генов и Пеньо Русев.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5419>]